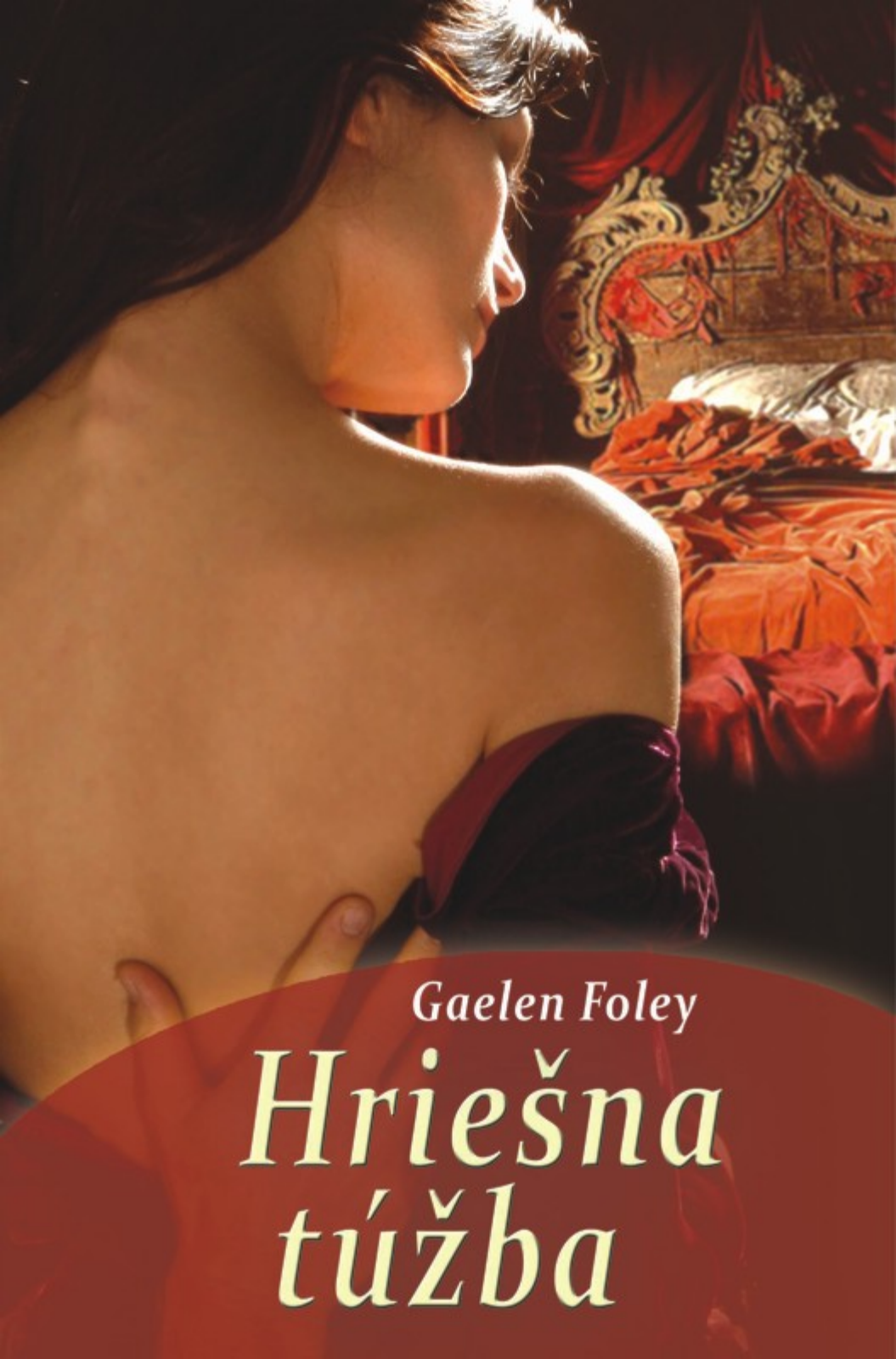

Gaelen Foley

Hriešna túžba

Gaelen Foley

Hriešna túžba

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Preklad tejto knihy vznikol s podporou Literárneho fondu.

Z anglického originálu Gaelen Foley: Her Only Desire,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Ballantine Books, an imprint
of The Random House Publishing Group, a division
of Random House, Inc., New York 2007,
preložila Barbora Andrezálová.

Tento príbeh je vymyslený. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výsledkom autorkinej fantázie alebo sú použité fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

This translation published by arrangement with Ballantine Books,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

Copyright © 2007 by Gaelen Foley
All rights reserved
Translation © Barbora Andrezálová 2016
Cover Design © Peter Brunovský 2016
Cover Photo © Franco Accornero
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2016

ISBN 978-80-220-1939-2

Prvá kapitola

India, 1817

Pod tmavomodrou oblohou medzi rozpálenými ulicami Kalkaty sa ako hodvábna šatka vinula rieka Huglí. Koruny paliem rastúcich na jej brehu strapatil ľahký vánok plný korenistej vône.

Nad hinduistickými chrámami s bohato vyrezávanými bránami sa preháňali kŕdle vtákov a na kamenných schodoch vedúcich do rieky sa kúpali veriaci v pestrofarebných rúchach. Neďaleko na brehu sa rozkladal hlučný bazár. V stánkoch ponúkajúcich všetko od afganských kobercov až po afrodiziaká z nosorožích rohov sa kupujúci snažili vyjednať s obchodníkmi čo najlepšiu cenu.

O čosi ďalej striedal vravu ruch priemyselných podnikov a obchodov typických pre toto britské hlavné mesto Indie. Monopolné postavenie Východoindickej spoločnosti konečne padlo a tak sa ktokoľvek mohol chopiť príležitosti. Obchodníci a kupci v dokoch nakladali tovar na svoje lode, majúc namierené do vzdialených končín sveta.

Uprostred všetkého tohto chaosu potichu pristával k brehu nízky škuner.

Na jeho boku stál muž a roztiahnutými rukami sa opieral o zábradlie. Bol to pôsobivý, dobre stavaný Angličan, z ktorého priam vyžarovala typická londýnska rezervovanosť. V porovnaní s bosými ufúľanými námorníkmi, ktorí za jeho chrbtom spúšťali kotvu a zvíjali plachty, bola dokonca ešte o čosi výraznejšia.

Muž mal čierne vlasy a ostré črty. Bystrými sivozelenými očami pozorne sledoval breh, všímajúc si každý detail, a premýšľal o svojej misii.

Každý rok na konci septembra, keď ustali monzúny a záplavy, sa obloha vyjasnila a obdobie dažďov vystriedalo obdobie vojny. Dokonca aj teraz kdesi v diaľke duneli bubny zvolávajúce armády.

Prišiel október. Zem bude čochvíľa dosť suchá na to, aby sa po nej dalo prejsť s vozmi a kavalériou. Opäť sa rozpúta krvavé vraždenie.

Ibaže by ho dokázal zastaviť.

Ian Prescott, markíz z Griffithu, sa pomaly obzrel ponad široké plece a pozorne si prehliadol okolité lode. Dobre vedel, že ho sledujú.

Nebolo to preňho nič nové. Hoci svojho prenasledovateľa zatiaľ nevidel, pri svojej práci si vyvinul čosi ako šiesty zmysel, bez ktorého by dlho neprežil. Zabijaci z mnohých zahraničných kráľovských dvorov sa o tom trpko presvedčili na vlastnej koži.

Pod svojím dokonale padnúcim oblekom mal skrytý celý arzenál zbraní. Súperiace koloniálne mocnosti v oblasti si navyše dobre uvedomovali, že keby zabili takého vysokopostaveného diplomata, spôsobili by tým medzinárodný konflikt.

Aj tak by však rád vedel, kto mu je v pätách.

Francúzi? premýšľal. To by bolo asi najpravdepodobnejšie, hoci nemohol vylúčiť ani Holanďanov, najmä nie po tom, ako im Briti nedávno prebrali Cejlón. Portugalci si zase udržiavali pevné postavenie v štáte Goa. Všetky tri krajiny určite mali v okolí svojich agentov, aby zistili, čo majú Briti za lubom.

Ak však jeho prenasledovateľa vyslal maharadža z Džánpuru, nuž, to už bola trochu chúlostivejšia a nepredvídateľnejšia záležitosť. Nech to však bol ktokoľvek, keby ho chcel zabiť, už by sa o to pokúsil.

Jednoducho musí byť pripravený na všetko a kryť si chrbát.

Keď mostík dopadol na kamenné schody zvažujúce sa do rieky, Ian kývol na svojich troch indických sluhov, poslednýkrát sa letmo obzrel cez plece a vystúpil na breh.

Ráznym krokom vykročil po kamenných blokoch. V podošvách čiernych kožených čižiem mal skryté vyskakovacie nože, vo vychádzkovej paličke so striebornou rúčkou zasa meč a pod olivovozeleným sakom nabitú pištoľ pripevnenú k boku.

So sluhami v pätách vyšiel po schodoch a navrchu sa na okamih zastavil. Keď zbadal rušný preplnený bazár, prial si, aby sa na všetko mohol lepšie pripraviť. Zvyčajne sa s novou úlohou a prostredím vždy najprv dobre oboznámil, tentoraz však mal naponáhlo, pretože ho potrebovali ihneď.

Bol skutočným profesionálom v oblasti diplomacie a chúlostivého vyjednávania, no v Indii ešte nikdy nebol. Keď ho povolali, bol práve na dovolenke na Cejlóne a na bielej piesočnej pláži sa usiloval uniknúť svojim vnútorným démonom. Snažil sa vyrovnať s pocitom samoty a prázdna, ktorý v ňom posledné roky rástol a postupne ho otupoval.

Ani tentoraz sa mu však nepodarilo tú dobre skrývanú bolesť utíšiť, a tak sa s radosťou ponúkol na neľahkú úlohu vyriešiť spor v Maráthskej ríši. Vedel však, že kým sa zorientuje a lepšie spozná toto miesto a ľudí, musí byť veľmi obozretný a dokonale zdvorilý. To najhoršie, čo môže diplomat urobiť, je totiž zbytočne niekoho uraziť.

Našťastie mal aspoň aký-taký prehľad o tunajšom živote a vďaka svojmu vernému sprievodcovi a tlmočníkovi Ravimu Bhimovi ovládal základy dvoch hlavných jazykov, ktoré bude na svojej misii potrebovať, bengálčiny a maráthčiny. Keď pred sebou uvidel rušný bazár, bolo mu jasné, že jediná cesta vedie priamo cezeň.

V okamihu, keď elegantný Angličan vstúpil na hlavnú ulicu trhoviska, vyčlenenú pre stánky s koreninami, ovalila ho prenikavá omamná vôňa, z ktorej až štípali oči. Na širo-

kých podnosoch sa týčili hromady čierneho korenia, klinčekov, kurkumy a horčičných semienok a všade postávali predavači vo farebných odevoch, pripravení vyjednávať. Ian ich mávnutím ruky odmietol a tlačil sa ďalej okolo vriec s kardamómom, šafranom, muškátovými orechmi, koriandrom a zmyselnou škoricou.

Opäť sa obzrel a všimol si, že jeden z jeho sluhov zastal a s vytreštenými očami sledoval zaklínača hadov, ako z prúteného košíka vábi smrtiacu kobru ťahavou melódiou vychádzajúcou z píšťalky. Muž v turbane vedľa neho zase hral na bubnoch. Ich pieseň sa miešala s moslimskými zvolávaniami na modlitbu, ktoré sa práve niesli z minaretov všetkých mešít v meste.

Vtom si kuli všimol pánovo zdvihnuté obočie, zbledol a ihneď sa ponáhľal za ním. Čoskoro sa dostali do úplného stredu trhoviska, do víru tepla, pachov a rôznych jazykov, ktorý sa okolo nich krútil ako derviš pri tanci. Ianova úprimná snaha nasávať všetky nové skúsenosti stroskotala. Ostala z nej len obrovská masa neznámych zvukov, vôní a tvarov.

Ako kráčal úzkou uličkou lemovanou všemožnými orientálnymi pokladmi, všetky zmysly mu pulzovali. Videl hodváb taký jemný, že by z neho jeho londýnska milenka stonala blahom, zlatom a striebrom vyšívaný brokát, potlačenú bavlnu ľahkú ako pierko, úžasné koberce s komplikovanými vzormi, ligotavé koráliky, terakotové sošky zvierat a pozlátené sochy božstiev s mnohými rukami či modrou pokožkou.

Zo všetkých strán sa na nich tlačili ľudia, rôznorodí ako tovar, ktorý prišli kúpiť či predať, a všade sa mihali pestrofarebné hodvábne sárí miestnych žien. Niektoré z nich navyše zdobila aj typická červená bodka na čele, takzvané *bindi*, ktorá znamenala, že sú vydaté.

Popri okraji trhoviska precválali anglickí strážnici v uniformách, akoby práve prišli z Londýna. Kúsok od nich prechádzala skupinka holohlavých mníchov s mandľovými očami

a žiarivými úsmevmi. Vyzerali, akoby ich nič na svete netrápilo.

Mierumilovní muži očividne nemali ani tušenia, že sa pomaly schyľuje k ďalšej vojne.

Pri stánku so šperkmi sa zastavila malá skupinka moslimiek odetých od hlavy po päty v čiernom. Jedna z nich držala za ruku malého chlapca, pochutnávajúceho si na kúsku manga. Ian sa pri pohľade naňho letmo usmial, pretože mu pripomenul jeho päťročného syna.

Ignoroval pichnutie pri srdci a opäť sa rozhliadol. Chcel pre svojho dediča nájsť nejakú drobnosť, kým sa naplno pohrúži do dôležitej úlohy. Tento rituál dodržiaval vždy, kamkoľvek ho jeho poslanie zavialo. Neskôr už na to nemusí mať čas. Vybral si malého slona vyrezávaného z tíkového dreva a podišiel k predavačovi.

„*Koto?*“ Nerád vyjednával, ale vedel, že prijať prvú ponuku by bolo pre obchodníka urážkou, ktorú si nemohol dovoliť. Aby mu ukázal rešpekt, musel sa pustiť do dohadovania o cene.

Rabi ich pobavene sledoval, a keď sa konečne dohodli, predavač sa schuti zasmial na Ianovom pokuse o bengálčinu. Ten potom podal hračku svojmu sluhovi, rozlúčil sa s ním pozdravom *namaste* a pokračoval so svojou malou družinou ďalej.

Keď sa konečne vynorili na opačnej strane trhoviska, poslal Raviho zohnať koč, ktorý ich odvezie do hotela Grand Akbar. Odporučil mu ho generál guvernér lord Hastings v priateľskom liste, v ktorom mu tiež vysvetlil podstatu jeho misie.

Ian za ním vyslal jedného zo sluhov, aby mu oznámil, že dorazili a že ho navštívi, hneď ako sa ubytujú. Tam potom dostane ďalšie inštrukcie a konečne sa stretne s dvoma vynikajúcimi dôstojníkmi kavalérie, ktorých si na svoju diplomatickú misiu sám vyžiadal – s Gabrielom a Derekom Knightovcami.

Hoci sa s touto vetvou Knightovcov ešte nestretol, ich rodiny spájalo hlboké a silné puto. Hlavou knightovského klanu bol totiž Robert Knight, vojvoda z Hawkscliffu, preňho iba Hawk, keďže to bol jeho najlepší priateľ už od detstva.

Gabriel s Derekom boli jeho priami bratanci, a tak nepochybne zdedili rovnaké kvality ako on. Obaja sa navyše narodili a vyrástli v Indii, takže krajinu a ľudí poznali oveľa lepšie než Ian. Fakt, že si ich špeciálne vybral pre svoju misiu, im na oplátku pomôže v ich už aj tak hviezdnej vojenskej kariére. Čo však bolo najdôležitejšie, ak má ísť na nepriateľský panovnícky dvor, chce mať okolo seba ľudí, na ktorých sa môže spoľahnúť.

Cítil na sebe niečí pohľad a bol si čoraz istejší, že ktosi sleduje každý jeho pohyb. Nenápadne sa obzrel, dúfajúc, že špióna zbadá, no namiesto toho v úžase zmeravel, keď uvidel majestátneho bengálskeho tigra.

Ôsmi chlapi ho niesli na pleciach v klietke položenej na dvoch tyčiach. Zviera muselo mať hádam aj dvestopäťdesiat kíl. Teperili sa s ním cez trh k rieke, aby ho naložili na loď a odviezli zrejme nejakému bohatému Európanovi, ktorému poslúži ako ozdoba jeho zverinca. Tiger zreval a usiloval sa dočiahnuť pomedzi drevené mreže na vydesených okolostojacich obchodníkov v turbanoch. Kuliovia zvrieskli a takmer klietku pustili v snahe ujsť pred rozzúrenou beštiou. Ich vodca ich však ubezpečil, že mreže sú dosť pevné a popohnal ich späť do práce. Muži sa nervózne zasmiali a znovu si opatrne vyložili nosidlá na plecia.

Ian fascinovane sledoval zviera a nemohol sa ubrániť smútku pri pomyslení na jeho osud. Na druhej strane, keby bol tiger voľný, zničil by všetko, čo mu príde do cesty. Niektoré zvery by asi mali byť radšej v klietke.

To predsa sám dobre vedel.

„Sahib!“

Obrátil sa a zbadal Raviho, ako sa ponáhľa späť s nejakým

ďalším Indom, očividne komorníkom, v bielej parochni a levanduľovej livreji. Mával rukou k prepychovému čiernemu koču so záprahom štyroch snehobielych koní, ktorý na nich čakal na druhej strane cesty spolu s paholkom v rovnakej bledofialovej rovnošate.

„Sahib, tento muž vraví, že dostal príkaz vyzdvihnúť ťa, keď dorazíš."

Ian si komorníka ostražito premeral. „Vy ste od guvernéra?"

„Nie, pane," odvetil muž a uklonil sa. „Poslali ma z domu lorda Arthura Knighta."

„Lorda Arthura?" zvolal Ian, keď začul meno Derekovho a Gabrielovho otca.

„Áno, pane. Už dva týždne sem podľa jeho príkazu chodím a čakám vás. Mám vám odovzdať toto." Siahol si do vrecka bohato zdobenej vesty, vytiahol poskladaný list papiera a podal ho diplomatovi.

Očividne Ianovu podozrievavú reakciu očakávali, pretože list bol zapečatený červeným voskom s odtlačkom rodinného erbu vojvodu z Hawkscliffu. V okamihu, keď tú známu insígniu zbadal, takmer sa uškrnul. Ich erb poznal skoro rovnako dobre ako svoj vlastný. Hoci bol cudzincom v úplne neznámej zemi, odrazu sa cítil trochu viac ako doma.

Lord Arthur bol Hawkov strýko, mladší brat predošlého vojvodu. V mladosti tak trochu zhýralec, ale to u mladších synov šľachticov nebolo nič neobvyklé. Medzi svojimi rovesníkmi bol veľmi obľúbený, no potom – asi pred tridsiatimi rokmi – sa rozhodol usadiť a skúsiť šťastie vo Východoindickej spoločnosti.

Ian sľúbil, že potomkovi Knigtovcov odovzdá pozdravy od londýnskej vetvy rodiny, ale nečakal, že to bude už pred tým, ako sa zloží v hoteli a pripraví na svoju misiu.

Tak či onak, aj napriek tomu, že ho lord neprišiel privítať osobne, autentický hawkscliffovský erb bol tým najlepším

dôkazom, že komorníkov príbeh je pravdivý a nejde o prefíkanú pascu nejakého nepriateľského špióna. Rozlomil teda pečať a pustil sa do čítania.

Drahý lord Griffith,

vitajte v Indii! Ani ten najlepší hotel v Kalkate sa nevyrovná pohostinnosti, ktorej sa Vám dostane v dome dobrého priateľa. Ako som počula, doma v Anglicku ste takmer členom rodiny, takže trvám na tom, aby ste boli naším hosťom. Urobíme všetko pre to, aby ste sa u nás cítili čo najpríjemnejšie.

Srdečne Vaša

Georgiana Knightová

No teda, pomyslel si. Georgiana. Dcéra lorda Arthura. Veľmi sa usiloval nemyslieť na ňu.

Nebolo to však jednoduché, pretože o mladej slečne z ďalekého Bengálskeho zálivu kolovali mimoriadne zaujímavé príbehy, a to nielen o jej kráse, ale aj o jej činoch. Hoci bola v britskej spoločnosti v Kalkate vyhlásenou krásavicou a priateľov a nápadníkov mala toľko, že sa ani nedali spočítať, zdalo sa, že väčšinu svojej energie investovala do charitatívnej činnosti v prospech indického ľudu.

Chýry o jej šľachetných skutkoch nemali konca. Vďaka otcovým ziskom z Východoindickej spoločnosti založila sirotinec, zriadila aj chudobinec pre staré ženy, nemocnicu pre zvieratá a zachránila svätyňu, ktorá mala padnúť za obeť novej britskej ceste. Navyše bola hlavnou patrónkou Orientalistickej spoločnosti a poskytovala štipendium študentom, ktorí sa rozhodli pre štúdium východnej filozofie, umenia a starobylých textov v sanskrite.

Dedinčania v okruhu stoviek míľ vyslovovali jej meno s nesmiernou úctou, priam akoby hovorili o nejakej bohyni či svätici. Ian však dobre poznal aj staršiu Georgianu, Hawkovu

matku, po ktorej lordova dcéra dostala meno, a vzhľadom na jej šokujúcu povesť mal isté pochybnosti.

Knightovské ženy boli priam stelesnením škandálov a problémov.

A predsa sa nevedel dočkať, kedy sa s ňou stretne.

Koniec koncov už po celé generácie sa s túžbou hovorilo o spojení ich dvoch silných klanov, vojvodov z Hawkscliffu a markízov z Griffithu. Ale na tom nezáležalo, jeho záujem bol čisto akademický. Veľké spojenectvo bude musieť počkať na nasledujúcu generáciu. Možno si jedného dňa jeho syn Matthew vezme novorodenú dcéru Hawka a Bel. Čo sa jeho týka, manželstvo ho už nelákalo.

Raz už bol ženatý a to mu stačilo.

Komorník naňho spýtavo pozrel, ale Ian zaváhal. Ak ho naozaj niekto sleduje, nechce svojich priateľov zatiahnuť do nebezpečenstva.

Na druhej strane budú v dome okrem neho ešte dvaja ďalší vojenskí dôstojníci – Gabriel a Derek, ktorí čakajú, aby sa k nemu pripojili –, takže špión si dobre rozmyslí, či sa odváži priblížiť. Navyše mu môže starý lord Arthur poskytnúť veľa dôležitých informácií o chýrnom maharadžovi z Džánpuru.

Rozhodol sa. Strčil si odkaz do náprsného vrecka a prikývol komorníkovi. „Ďakujem, pôjdem s vami."

„Tadiaľto, pane." Ako sa však pohol za sluhom smerom ku koču, odrazu mu ľahký vánok zavial k nozdrám silný pach dymu.

Čosi horelo.

Obrátil sa a všimol si, že dav na trhu sa začal presúvať na západ.

„Čo sa deje?" spýtal sa rýchlo, obávajúc sa, že kdesi v stiesnených uličkách bazára vypukol požiar. Chcel totiž okamžite zasiahnuť, aby v dave nevypukla panika. Keby evakuáciu niekto pevne neriadil, ľudia by sa mohli ušliapať.

Ravi zastavil okoloidúceho domorodca, čosi sa ho spýtal a potom sa s úľavou obrátil k Ianovi. „Je to len pohreb, sahib. Nejaký miestny hodnostár umrel a práve ho spopolňujú. Popol potom rozprášia do rieky."

„Aha," hlesol s úľavou a pomaly prikývol. „Dobre teda. Poďme..." Odrazu však zmĺkol a zmeravel pri pohľade na jazdkyňu rútiacu sa smerom k bazáru. Sedela obkročmo na nádhernej bielej arabskej kobyle a svižne sa hnala preplnenými kľukatými uličkami, nechávajúc za sebou ohromný chaos. Kurence vyletúvali z klietok, obchodníci nadávali, veža z prútených košíkov sa zrútila priamo na stánok s ovocím a ľudia uskakovali do strán, aby jej uhli z cesty.

Ian na to všetko civel ako obarený.

Žena sa naklonila, aby kobyle čosi zašepkala do ucha. Exotické hodvábne rúcho ľahké ako vánok sa jej vlnilo okolo pružného tela a nad priesvitným závojom zahaľujúcim jej polovicu tváre žiaril pár divokých kobaltových očí.

Nádherných modrých očí.

Počkať, modrých?

Neveriacky sledoval, ako s koňom obišla volský záprah a uháňala ďalej smerom k ohňu, až mu zmizla z dohľadu.

Ohromene na seba s Ravim pozreli.

Ešte chvíľu spolu s dvoma sluhami a komorníkom knightovskej rodiny omráčene civeli tým smerom.

Poznal len jedinú ženu, ktorá by dokázala tak bleskovo spôsobiť takýto chaos.

Áno, odrazu mu bolo úplne jasné, kto bola tá neznáma jazdkyňa.

Keď si to uvedomil aj komorník, celý zbledol a vykročil vpred, ale Ian ho zastavil a cynicky zamrmlal: „Ja to zvládnem."

Veľavýznamne kývol Ravimu a nedočkavo sa vydal smerom za mladou divoškou.

Georgiana Knightová netrpezlivo poháňala svoju kobylu vpred, vyhýbajúc sa rikšiam, chodcom aj posvätným kravám, až kým konečne nedorazila na breh rieky, kde okolo pohrebnej hranice postávalo asi päťdesiat ľudí.

Vysokánske plamene sa ako obrovské jazyky ťahali až k azúrovej oblohe. Z odporného pachu zhoreného mäsa sa jej obracal žalúdok, ale nedala sa tým odstrašiť. Išlo predsa o život mladej ženy, navyše jej priateľky. Musí ju zachrániť.

Príbuzní mŕtveho Balarama sa motali okolo ohňa a, trúchliac, kvílili za rešpektovaným starcom a rozhadzovali rukami, ako sa patrilo. Zopár z nich si však Georgianu všimlo a neisto postávalo na okraji davu. Vedeli, že Briti týmto posvätným obradom opovrhujú, a ona si zase dobre uvedomovala, že aspoň niektorí sa ju pokúsia zastaviť.

Sebaobetovanie sa cnostnej a krásnej vdovy mala potešiť bohov a najmä priniesť celej rodine nesmiernu česť. Hodiť sa rituálne do plameňov, len aby vzdala poctu mŕtvemu manželovi!

Pre Georgie nejestvoval lepší dôkaz, že celá inštitúcia manželstva je jeden obrovský nezmysel, a to nielen v tejto kultúre. Všetku moc mal v rukách muž. Navyše spôsob, akým sa k ženám tu na Východe správali, by od tohto zväzku každú normálne zmýšľajúcu dievčinu okamžite odradil.

Hneď jej zišiel na um jeden štipľavý výrok jej slávnej tety Georgiany Knightovej, vojvodkyne z Hawkscliffu: Manželstvo je väzenie. A ona nesmie dovoliť, aby sa z neho dnes stal aj rozsudok smrti.

Vtom zbadala svoju drahú nežnú Lakšmí, ako v hodvábnej červenej svadobnej róbe stojí pred horiacou hranicou. Mladá vdova s havraními vlasmi obťažkaná zlatom a perlami mĺkvo hľadela do plameňov, akoby premýšľala o agónii, ktorá ju čaká. Bola taká pohrúžená do vlastných myšlienok, a zrejme aj omámená betelom, že ani nezaregistrovala príchod svojej britskej priateľky.

Keď Georgie zastala na kraji davu, biela kobyla podráždená dymom sa vzopla na zadné. Prísne jej prikázala, aby ostala na mieste, a zoskočila zo sedla.

Rýchlymi rozhodnými krokmi si razila cestu k hranici a náramok s malými zvončekmi na členku jej pritom hlasno cinkal. Odvšadiaľ sa ozývalo šuškanie smútiacich.

Všetci vedeli, že dievčiny sa poznajú už od detstva, ale keďže Georgiana – na rozdiel od väčšiny tunajších Britov – dobre poznala miestne pomery, mysleli si, že sa chce s priateľkou len naposledy rozlúčiť.

Rodina Lakšmí patrila k bohatým hinduistom z kasty brahmanov, čiže k rovnakej spoločenskej vrstve ako knightovský klan.

Nechali ju prejsť.

Zozadu počula, ako práve hlučne dorazil Adley. Snažil sa dostať k nej, ale Balaramovi príbuzní vyparádeného mladého naboba nikam nepustili, márne prskal od zlosti.

„Toto je neprípustné! Slečna Knightová! Som hneď za vami, keby ste ma potrebovali!“

Ani sa neobzrela. Uprene hľadela na tú strašnú scénu pred sebou.

Ohromná vatra už spálila starého Balarama na prach. Vtom Lakšmí zdvihla zrak a zbadala, ako sa k nej Georgie blíži. Pri jej zúrivom pohľade celá zneistela.

Keď sa mladá Britka predrala až k nej, pevne ju chytila za plecia a odvrátila od plameňov. „Musela si načisto zošalieť, ak si myslíš, že by som ťa nechala spáchať tento absurdný rituál!“ zašepkala prísne. „Je to kruté a nezmyselné!“

„Mám azda na výber?“ hlesla mladá Indka rozochveným hlasom. „Nesmiem zahanbiť svoju rodinu.“

„Ale smieš! Akoby nestačilo, že si sa za toho starého capa musela vydať. Teraz máš preňho ešte aj umrieť? Veď to je odporné!“ zasyčala zúrivo.

„Ale veď neumriem,“ odvetila Lakšmí neisto. „Pôjdem

rovno do neba, a keď sa budú ľudia ku mne modliť, budem im plniť ich priania."

„Ach, Lakšmí, čo ti to urobili?" Pripravili azda tri roky prísneho manželského života v ústraní jej priateľku o všetok zdravý rozum? „Dobre vieš, že je to nezmysel!"

„Georgie, keby som žila ďalej, môj život by sa zmenil na nočnú moru!" zavzlykala dievčina a veľké hnedé oči sa jej zaliali slzami. „Dobre vieš, aké to je pre vdovy ťažké. Bola by som vyvrheľ. Ľudia by sa mi vyhýbali a vraveli by, že prinášam nešťastie. Bola by som hanbou rodiny a... musela by som si oholiť hlavu," dodala smutne. Havranie vlasy dlhé až po pás boli skutočnou korunou jej krásy. „Aký by to malo zmysel?" dodala z číreho zúfalstva. „Môj život sa skončil. Už nikdy by som sa nemohla znovu vydať. Všetko moje detské šťastie sa skončilo v deň mojej svadby a už nikdy sa nevráti, takže môžem rovno zomrieť."

„To nikdy nevieš. Nikto nepozná svoju budúcnosť. Nesmieš sa vzdať, moja drahá." Georgie ju silno objala a do očí sa jej natisli slzy zlosti. „Pozri," pokračovala tak upokojujúco, ako len dokázala, „nesnaž sa teraz premýšľať nad celým zvyškom svojho života. Mysli len na túto chvíľu a na tú, čo príde po nej."

Trochu si odkašľala, ale snažila sa nevšímať si bolesť v hrudi a nemyslieť na to, ako jej dym pomaly plní pľúca zoslabnuté dávnou chorobou.

„Pomysli na všetky tie dôvody, pre ktoré sa oplatí žiť," pokračovala. „Na všetku zábavu, ktorú spolu zažijeme. Znovu sa budeme obhadzovať farebným práškom počas osláv sviatku jari Holí, robiť si žarty z Adleyho. Ak umrieš, kto ma naučí tancovať *odissi*? Moja najdrahšia, po smrti už ani ty nebudeš tancovať."

Lakšmí tlmene zavzlykala. Cez hukot ohňa to bolo sotva počuť.

„Teraz ma dobre počúvaj," prikázala jej Georgie nežne.

„Nebudeš svojej rodine na príťaž, pretože...“ Jej slová prerušilo bolestivé zovretie pľúc. Preľaknuto sa chytila za hruď. Takéto niečo nepocítila už od detstva. Bolo to čoraz horšie. Odkašľala si, ale nič nepomáhalo. Dýchalo sa jej čoraz ťažšie.

„Čo sa deje?“ spýtavo na ňu pozrela priateľka.

„Nič,“ zaklamala netrpezlivo, rozhodnutá zachrániť ju za každú cenu. „Nebudeš svojej rodine na príťaž,“ zapakovala, snažiac sa neprepadnúť panike, „pretože budeš bývať u mňa doma. Ockovi to určite nebude prekážať. Aj tak nikdy nie je doma. A čo sa týka Dereka a Gabriela, nikdy by ti neodpustili, keby si to spravila. A nikdy by neodpustili mne, keby som ťa nezastavila.“

Keď znovu zakašľala a zakliala popod nos, Lakšmí si uvedomila, že čosi nie je v poriadku. „To tá tvoja astma, však?“

„O mňa sa nestaraj!“ odvrkla Georgie, ale starosť o ňu odrazu vytrhla mladú Indku zo zúfalého tranzu.

„Gigi, veď sotva dýchaš,“ nedala sa odbiť. „Musíš ísť od toho ohňa preč!“

Georgiana na ňu veľavýznamne pozrela. „A ty tiež,“ dodala naliehavým šepotom. „Buď statočná, moja drahá. Nájdi odvahu postaviť sa im aži!“

„Slečna Knightová, už ju musíte nechať ísť,“ prerušil ich otec mladej vdovy. „Je čas. Ponáhľaj sa, Lakšmí, kým je oheň dosť rozpálený.“

Odrazu vatra zapraskala a spŕška iskier doletela až k úbohej dievčine, akoby sa z plameňov načiahol sám starý Balaram a ťahal ju k sebe. Lakšmí pozrela z otca späť na Georgie a v očiach sa jej zjavila panika. „Pomôž mi,“ zašepkala.

„Prilož drevo do ohňa!“ prikázal neďaleko stojacemu sluhovi jeden z príbuzných.

Georgiane sa srdce rozbúchalo ako o život. „Pravdaže ti pomôžem. Preto som tu. Poď, podaj mi ruku. Dostanem ťa odtiaľto.“ Skôr než to tvoji príbuzní dokončia za teba, pomyslela si. Dotlačiť ju k rituálnej samovraždе bola jedna vec,

ale uchýlili by sa k vražde a hodili by ju do plameňov aj proti jej vôli?

Opatrne sa rozhliadla. Vedela, že čosi také by sa pokojne mohlo stať. „Všetko bude v poriadku. Sľubujem. Tak poď, ideme odtiaľto preč." Ochranársky ju chytila a odtiahla od ohnivého inferna.

V tom okamihu sa medzi Balaramovými príbuznými zdvihla vlna protestu a kriku. Obe dievčatá sa razom ocitli v obkľúčení nahnevaných hnedých tvárí.

Niekoľko rúk sa k nim načiahlo a snažilo sa ich oddeliť.

„Nechajte ju!" kričala jej záchrankyňa a odrážala ich preč, ale dobre vedela, že z ich pohľadu je jej konanie absolútne neprípustné.

Vtedy k nim pristúpil brat mŕtveho muža, chytil vdovu za druhú ruku a po bengálsky ju začal karhať a pripomínať jej posvätnú povinnosť. Snažil sa ju odtiahnuť späť k ohňu, akoby ich radšej hodil do plameňov obe, než by mal dopustiť, že jeho rodina bude zneuctená.

„Pustite ju!" Georgiana ho jednou rukou odtláčala preč a druhou pevne držala svoju priateľku. „Ustúpte! Nedovolím vám, aby ste ju zavraždili!"

„Nevďačná dcéra! Táto cudzinka sa do toho nemá čo pliesť! Ako sa opovažuješ takto zahanbiť našu rodinu?"

„Otec, prosím!" vzlykala Lakšmí, snažiac sa vymaniť svojmu príbuznému. Celá sa triasla a keď si uvedomila, že muži ich tlačia čoraz bližšie k ohňu, premkla ju hrôza. Vtedy v nej prevládol prirodzený inštinkt a začala bojovať o svoj život.

Georgiana mala problém poriadne sa nadýchnuť, ale predsa ju pevne držala oboma rukami. Len letmo sa obzrela cez plece a zakričala: „Adley!"

„Tu som, slečna Knightová! Vydržte, vydržte!"

Trvalo to len minútu či dve, ale Georgie to pripadalo ako celá večnosť. Jej plavovlasý nápadník na svojom hnedákovi sa napokon úspešne predral davom a priviedol za opraty jej bie-

lu kobylu. Vysoké kone budili rešpekt a pomohli ľudí trochu rozohnať. Georgiana vytlačila Lakšmí do sedla za Adleyho.

Mladá Indka chytila Angličana okolo štíhleho pása, čo jej rodinu ešte viac rozzúrilo.

„Vezmite ju ku mne domov! Choďte!“ popohnala ich, ale mladík zaváhal a s obavami si premeral nahnevaný dav. „Pôjdem hneď za vami!“ Pleskla hnedáka po zadku, aby sa konečne pohli, kým sa situácia ešte zhorší.

Hneď vzápätí vyskočila na svoju kobylu, ktorá pohodila hlavou, ale jeden z príbuzných chytil opraty a nechcel ju pustiť. Nadával jej pritom do pohaniek, ktoré strkajú nos do cudzích vecí, a použil aj niekoľko oveľa šťavnatejších výrazov. Na adresu jej tety však padali ďaleko horšie slová. Vzdorovitá vojvodkyňa mala pre svoje nespočetné škandály prezývku Pobehlica z Hawkscliffu. Georgie sa takýmito rečami nemienila dať zastrašiť. „Pustite môjho koňa!“

Rozčúlený dav ju obkľúčil a tisol sa k nej čoraz bližšie. Ako Georgianin strach rástol, zhoršovali sa aj jej problémy s dýchaním.

„Nechceš ísť do ohňa namiesto nej?“ zakričal nahnevaný švagor.

„Nedotýkajte sa ma!“ Odrážala ich a v ušiach počula divý tlkot srdca. Zalapala po dychu a na okamih ju zachvátil dávno zabudnutý pocit paniky.

V detstve ho poznala veľmi dobre. Nedokázala sa poriadne nadýchnuť, zatočila sa jej hlava a mala strach, že stratí vedomie a spadne z koňa rovno do načiahnutých rúk šalejúceho davu.

Z ničoho nič sa však zjavil vysoký Angličan, bleskovo sa predral až do stredu smútočného zhromaždenia a zahnal príbuzných mŕtveho muža.

„Ustúpte!“ zreval a vychádzkovou paličkou od nej odrážal namosúrených chlapov.

Georgiana vytreštila oči.

Dav však nepotreboval prísne rozkazy, prirodzene od neho začal ustupovať, akoby to bol ten zúrivý tiger z bazára, ktorý sa práve vyslobodil z klietky.

Keď mladá Angličanka opäť nadobudla rovnováhu a pevne sa usadila v sedle, ohromene si premerala dobre vyzerajúceho votrelca v celej jeho kráse, pričom o čosi dlhšie spočinula pohľadom na jeho širokých pleciach a štíhlom drieku.

Pohyboval sa s atletickou eleganciou. Bol ako dokonale vyleštený bublajúci kotol energie a sily, pôsobivý a na prvý pohľad urodzený, od uhladeného krátkeho účesu až po nablýskané čierne čižmy. Tomu okúzľujúcemu švihákovi by sa nevyrovnali ani dvaja Adleyovia.

Okamžite ho spoznala. Nie pre jeho londýnske oblečenie, ani preto, lebo v týchto dňoch očakávala jeho príchod do prístavu. Vedela, že je to lord Griffith, pretože na týchto neozbrojených ľudí nevytiahol zbraň.

Muž ako on ani nemusel. Zo známeho markíza vyžarovala taká sila a autorita, akú by si priemerný muž nevydobyl ani so zbraňou v ruke.

S úžasom ho sledovala. Jej slávny hosť konečne dorazil a od prvej sekundy na ňu zapôsobil ďaleko viac, než si bola ochotná priznať.

Lordovi netrvalo dlho a vzburu smútiacich dostal pod kontrolu. Zámerne odvrátil pozornosť na seba a dal jej tak aspoň pár sekúnd, počas ktorých sa mohla poriadne nadýchnuť. Vedela však, že sa odtiaľ musia obaja čo najrýchlejšie dostať. Každú chvíľu sa mohol hnev zvrtnúť na násilie.

Keď na ňu však uprene pozrel a v očiach sa mu zjavila naliehavá otázka *Ste v poriadku?*, zalapala po dychu, ale tentoraz nie pre astmu.

Nebesá, tie jeho oči!

Keďže celý život vyrastala so svojimi dvoma drahými brat-